

Boda
Richárd

Halálosan tökéletes



A Holt-Ág
félelmetes tolytatasa

 Publio

Boda Richárd

HALÁLOSAN TÖKÉLETES

A Holt-Ág félelmetes folytatása



 Publio

Copyright © Boda Richárd, 2026
Minden jog fenntartva!

Kiadta a Publio Kiadó Kft. ,
9178 Hédervár, Kont István utca 2.
publio.hu

ISBN: 978-615-103-599-3
Szöveg © Boda Richárd, 2026

Prológus

1989. július 21.

– Daváj, daváj! (Gyerünk, gyerünk!) – üvöltötte a szovjet tiszt idegesen.

Benedek távolabbról figyelte az ordibáló katonát, de egyelőre nem foglalkozott vele. Bízott benne, hogy néhány percig még észrevétlen maradhat.

A távozási parancs két napja érkezett és a többség nagyon megkönnyebbült. Azóta mindenki lázasan pakolt, neki azonban akadt még egy utolsó és halaszthatatlan elintéznivalója.

Rápillantott a kezében tartott apró tárgyakra, majd elrohant a sátrak előtt és bevetette magát a bozótosba. Az ösvényen túl nagy volt a lebukás veszélye.

Muszáj elrejtennem ezeket mielőtt elhagyjuk ezt a pokoli helyet.

Sosem bírta jól a testmozgást. Az izmai helyett mindig is az elméje volt az erőssége – és pontosan ezért választották ki. Mindennek hála a tüdője lángolt, a szíve vadul kalapált, mintha ki akarna szakadni a mellkasából. A homlokáról lassú cseppekben gördült le az izzadság és minden mozdulatával egyre inkább érezte, hogy a teste tiltakozik, pedig már csak nagyjából ötven méter választotta el.

Kitartás! Még egy kicsit ki kell bírnom!

A tekintete idegesen cikázott mindenfelé. A távolban magasodó épületek komor sziluettjei és a fák árnyai fenyegetően tornyosultak körülötte. Reszketett. Tudta jól, hogy hiába volt most csend és nyugalom, hiába voltak kedvezőtlenek a körülmények, bármikor felbukkanhat az. Egyszerűen a semmiből. Láta már többször megtörténni.

És ha újra megjelenne? Akár most? Fogalma sem volt, mit tenne, ha az a valami éppen a pillanatban elé kerülne.

– Istenem, mégis mit képzeltünk? – suttogta, bár a szavak alig voltak többek, mint egy elhaló lélegzet. Megkeresztelték ugyan, de nem

gyakorolta a vallást. A szülei hívők voltak, de ő mindig is idegenkedett az ilyesmitől. Az istenek és szentek világa távoli és érthetetlen maradt számára – egészen mostanáig. Mióta beleegyezése nélkül idehozták, minden egyes pillanatban úgy érezte, hogy olyan erőkkkel játszadoznak, amelyeket jobb lett volna érintetlenül hagyni.

Már régóta nem a fegyveres emberektől rettegett. A gépfegyverek kattogása és a katonák rideg tekintete eltörpült amellet a felfoghatatlan iszonyat mellett, amellyel nemrég találkozott. Az a valami – az a megfoghatatlan jelenség – tucatjával szedte áldozatait, és a nyomában csak kétségbeesés maradt. Pár pillanatra a képek és a hangok ismét visszatértek, mint a megállíthatatlan árnyak, amelyek azóta is kínozták álmaiban: az állatok reszkető vonyítása, fájdalomtól átítatott visítása, majd az emberek halálsikolya, mikor rádöbbsen, mit is akartak könnyelműen megzabolázni.

Sosem lett volna szabad felfedezni ezt az átkozott helyet!

Hogy is mondta az egyik kollégája? „Régen az őseink még az éjszakától menekültek, mert a sötétség csak fojtogat és elnyel. De itt... itt amikor felgyúlt a világosság, rájöttünk, hogy az éj nem árthat nekünk... csak elrejt, ami a ragyogásban lakik. Mert a fény... ez a fény elevenen nyúzik meg, hogy megmutassa a felfoghatatlan valóságot, amit addig a jótékony homály eltakart.”

Élesen hasított belé a gondolat, de most már túl késő volt. Az események láncolata megállíthatatlanul gördült előre, és csak remélhette, hogy a következő áldozat nem ő lesz.

Lihegve ért oda a kiszemelt építményhez. Ujjai remegtek, amikor belekapaszkodott a létrafokokba, és elkezdett felmászni. A hideg fém csikorgása olyan hangosnak tűnt, mintha szándékosan fel akarná fedni a jelenlétét.

Felérve óvatosan körbekémlelt, tekintete minden rezdülést gyanakvással méregetett. A harang ott állt előtte, komoran és mozdulatlanul. Megfordította, ügyelve, hogy a mozdulat ne keltsen zajt. A belső oldalára gondosan elhelyezte a tárgyakat, végül ellenőrizte, hogy biztosan a helyükön maradjanak.

– Ennyit tehetek – mondta kimerülten.

Remélte, hogy bárki, aki erre téved a jövőben, megtalálja, amit hátrahagyott – mielőtt túl késő lenne. A gondolat azonban nem

nyújtott igazi megnyugvást. Mindössze egy halvány reménysugár volt a lelkére telepedő sötétségben. Majdnem elérte a talajt, mikor valami kemény és hideg nyomódott a hátának.

– Mégis merre kóricált? – kérdezte egy érdes, parancsoló hang.

A sötétben egy magyar honvédet pillantott meg, aki szigorú tekintettel méregette őt. Egy gépkarabélyt tartott a kezében, amely pontosan a mellkasára szegeződött. Bár a felismerés, hogy nem valami más – valami sokkal rémisztőbb – állt előtte, némileg megnyugtatta, de a fegyver rideg fenyegetése ezt gyorsan eloszlatta.

– Csak... csak körbenéztem, hogy nem maradt-e hátra valami fontos – hebegte, miközben nagyot nyelt, hogy elnyomja a hangjában rejlő idegességet.

A honvéd szemöldöke összeráncolódott. – Onnan fentről? – kérdezte, fejével a torony felé biccentve.

– Igen – válaszolta gyorsan. – Gondoltam, jobban belátni a környéket odafentről. Hátha valamit figyelmen kívül hagytunk a nagy kapkodásban. Nem akartam, hogy...

– Na jó, elég a süketelésből! Rég végeztünk az ellenőrzéssel. Feltételezem magának is világos volt a parancs, szóval nyomás a teherautókhoz! – förmedt rá keményen.

– Máris.

– A faszomnak van kedve szorulni, mert az egyik szakemberünk eltűnik, aztán később majd rajtam kérlik számon.

Benedek szíve a torkában dobogott, de úgy tűnt a kis magánakciója titokban maradt.

Tíz perc elteltével már a gyülekezési helyen állt több kollégájával egyetemben. A legtöbben oroszok voltak, azonban akadt közöttük két csehszlovák és egy lengyel is. A magyarok vele együtt három főt számláltak. Zavart pillantásokat váltottak egymással, a csend nyomasztó volt, akár egy temetési menet. Senkit nem tájékoztattak arról, mi következik. Mindössze annyit közöltek velük, hogy estig minden felszerelést és dokumentumot össze kell készíteni – semmi többet.

Egy magyar tiszt lépett hozzájuk, egyenruhájának gombjai fémesen csillantak a teherautók lámpáinak fényében. – Mindenki itt van? – kérdezte élesen, miközben végigmérte a kis csoportot.

– Igen, az utolsó emberig.
– Horosó? (Rendben?) – fordult a szovjet parancsnok a honvédhez.
– Da, továris! (Igen, elvtárs!)

– Ja rádujusz (Örülök.) – biccentett elégedetten.
– Uraim! – vette át a szót a magyar tiszt, hangja túlzottan is kimért és hivatalos volt. – Sajnálatos módon az önök munkája véget ért. Nagyszerűen és becsülettel szolgálták az ügyünket, de a közelmúlt tragikus eseményei miatt...

Benedek gyomra görcsbe rándult. A tiszt szavai üresen kongtak. „Sajnálatos események?” – visszhangzott fejében a gyomorforgató kifejezés. Micsoda aljas féreg! Mintha nem tudta volna mindenki, hogy szándékosan hagyták meghalni azokat az embereket. Szerencsétlen és ártatlan embereket, akiket akaratuk ellenére rángattak bele.

– Hiszek benne, hogy az áldozatuk nem volt hiábavaló – folytatta a tiszt, a hangjában mesterkélta együttérzéssel.

„Hiábavaló!” Micsoda gyalázatos duma! Mindannyian csak gyalogok voltak a táblájukon. Kevesebbet értek, mint a vágóhídra szánt jószágok.

Benedek ujjai akaratlanul is ökölbe szorultak. Legszívesebben odalépett volna, és egyetlen ütésével letörölte volna ezt az álszent kifejezést a tiszt arcáról. De türtőztetnie kellett magát.

A tiszt tovább szónokolt, de Benedek már alig figyelt. Szavai elvesztek a düh és a harag kavalkádjában, amely a fejében zúgott.

– A nép és szovjet barátaink nagyon hálásak mindazért, amit a szocializmus jövőjéért tettek.

Micsoda kibaszott kommunista maszlag! Örömmel vágta volna oda véleményét, ha ezzel nem teszi kockára valamennyiük testi épségét.

Miután meghallgatták a propagandabeszédnek is beillő előadást, felszálltak a teherautókba és zötykölődve útnak indultak.

Az oroszok külön járművekben voltak. Benedek a honfitársaival, valamint a csehszlovák és lengyel társaikkal osztottak az ülőhelyeken.

A ponyvák teljesen eltakarták előlük a kilátást, de úgy érezte, nagyjából most hagyhatták el Tikkaszt, azt az apró falut, ami déli irányban helyezkedett el a bázisuktól.

Vajon hová viszik őket? Újabb megbízatás vár rájuk? Vagy... vagy végre hazatérhet?

Az utóbbi gondolat olyan erővel törte át a kétség és a rettegés falát, hogy Benedek szinte beleborzongott. Mennyei boldogság érzése öntötte el, ahogy a lehetőség körvonalazódni kezdett. Hónapok óta nem látta a családját. Természetesen azok azt se tudták, merre tartózkodik és mit csinál éppen. Persze jó volt így. Ezzel a borzalommal csak felkavarná őket.

Az út tovább folytatódott, a teherautó zötykölődése ritmusosan rázta őket.

– Szerinted nagy hírverés lesz? – kérdezte váratlanul az egyik magyar.

– Áh, semmi nem lesz ebből – felelte Benedek megrántva a vállát.

– Miből gondolod? – tekintetében kíváncsiság és némi nyugtalanság csillant.

– Egy hete temették el a Janit, most...

– Hű, még csak annyi telt el a Kádár gyászszertartása óta? Olyan, mintha hónapokkal ezelőtt történt volna.

– Pedig annyi. Nekem elhiheted. Az országban most sokkal kényesebb dolgokért forr az emberek feje. Gyanítom nemcsak a halottak növekvő száma motiválta a ruszkat, hogy abbahagyjuk a munkát. Nagy változások lesznek, és mielőtt még forróvá válna a talaj, mindent...

A mondat félbeszakadt, amikor a teherautó hirtelen nagyot fékezett. Az utasok előre lendültek, néhányan káromkodtak is a meglepetéstől.

– Mi a franc... – kezdte Benedek, de a ponyvát ekkor már felrántotta az imént szónoklatot tartó tiszt.

– Kifelé! – szólt rájuk élesen, tekintete szinte átszúrta őket. – Hol vagyunk? – kérdezte Benedek értetlenül.

– Ahol lennünk kell – felelte gyanúsan mosolyogva. – Na, ne cidrizenek már annyira. Kiszállás, aztán megkapják az eligazítást.

Csodás! Ezek szerint mégsem ért véget a kálváriájuk.

– Álljanak egymás mellé! – érkezett az utasítás.

Benedek vonakodva engedelmeskedett. Ahogy kilépett a teherautó fojtó sötétségéből, az ismeretlen táj ridegsége fogadta és valami

megmagyarázhatatlan hidegség kúszott végig a gerincén.

Közben egy előttük megálló katonai járműből két orosz katona lépett hozzájuk. Az egyikük egy elegáns, bőrből készült táskát szorongatott, olyat, amelyet Benedek eddig csak diplomaták vagy fontosabb tisztségviselők kezében látott. Ez a részlet önmagában is nyomasztó volt, de a másik katona vállán lógó gépkarabély látványa még tovább fokozta a levegőben vibráló feszültséget.

– A következő a helyzet – szólalt meg az egyik orosz, meglepően tiszta és szép magyar kiejtéssel. – Az itt folyó munkáról semmi nem derülhet ki. Hogy ez valóban így legyen, óvintézkedéseket kell tennünk.

Az orosz kinyitotta a táskát, és gondosan összehajtogatott iratokat, valamint igazolványokat vett elő belőle.

– Önök a mai naptól elhagyják a Magyar Népköztársaságot – folytatta, miközben meglengette a levegőben az igazolványokat. – A munkájuk elismeréseképpen a Szovjetunió vendégszeretetét fogják élvezni.

Benedek fejében csak úgy kavarogtak a gondolatok. Tehát nem láthatja viszont a családját. Talán örökre le kell mondania róluk. A fájdalmas jövőkép olyan erővel szorította össze a szívét, hogy szinte levegőt sem kapott.

A két csehszlovák és a lengyel is megértette a lényegét. Némán pillantottak egymásra, mintha csendes közös gyászukban találnának némi vigaszt. De mindannyian tudták, hogy nincs kiút. A szovjetek döntöttek, és az ő sorsuk már nem a saját kezükben van.

– Más-más orosz városban fognak letelepedni. Együttal van egy rossz hírem is srácok – mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta. – Csak a papírok mennek, ti nem – nézett rájuk rosszat sejtető mosollyal.

A másik katona kezében megmozdult a gépfegyver, majd célba vette a teherautó mellett álló alakokat.

– Hé, mégis... – két golyó haladt keresztül a mellkasán az egyik magyarnak, mielőtt befejezhette volna a rettegve feltett kérdést.

A fegyver csöve könnyörtelenül haladt végig a reszkető alakokon. Benedeknek mindössze annyi ideje maradt, hogy megriadjon, de tulajdonképpen nem érte meglepetésként a dolog. Valahol legbelül

érezte mi vár rájuk, és elfogadta a sorsát. Ahogy a lövedék elhagyta a fegyvert, még utoljára az elméjébe ívódott a torkolattűz fényessége.

Olyan volt, mint... mint az a rémség, amiért most meg kell halnia.

Mielőtt elérte volna a vég, még eszébe ötlött a harang és amit belérettett. Szerencsére a hóhérai sem gondoltak minden részletre. Elégedett mosollyal adta meg magát a végzetének.

– Szép sorozat volt – állapította meg a magyar tiszt. – Mihez kezdjünk velük?

– Nyugi, magának semmi dolga nem lesz.

A tiszt egy pillanatra elgondolkodott a válaszon, talán még halvány elégedettség is átsuhant az arcán.

– Remek, mert... – kezdte, de a mondatot sosem fejezhette be.

A lövés hirtelen, szinte a semmiből érkezett. A golyó könnyörtelenül áthatolt a halántékán, és az ellenkező oldalon távozott. Ha lett volna ideje, talán hamarabb felfogja az imént elhangzott szavak jelentőségét.

Semmi nem derülhet ki erről a helyről.

Soha.

Szeged



Napjainkban

„A szegedi utcákon este a lámpák fénye
furcsa árnyékokat vet a falra, mintha a város
maga is titkolna valamit, amiről a nappal
nem akar tudni.”

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

„A Tisza partján sűrűsödik az este,
És sötét árnyak úsznak a vízen.”

JUHÁSZ GYULA

Új kezdet

A vágyak az emberi élet legcsodálatosabb ellentmondásai.

Egyszerre édesek és gyötrők, hisz mi lehet mámorítóbb annál a pillanatnál, amikor egy futó gondolat, egy halvány reménysugár hirtelen kézzelfogható valósággá válik? Amikor az álmok többé nemcsak árnyak az éjszaka mélyén, hanem beteljesedett igazsággá formálódnak. És ha mindez úgy történik, ahogy elképzeltük – mintha a sors maga is az oldalunkra állna –, nos, az maga a tiszta gyönyör.

A ma este pedig pontosan erről szólt. Egy megismételhetetlen, tökéletes pillanatról. Egy alkalomról, amikor a világ mintha egyetlen cél érdekében mozdult volna: hogy valóra váltsa minden vágyat.

- Úgy izgulok. Csak minden rendben menjen!
- Biztosan remekül fog alakulni.
- Mindenki ennyire túlaggódhatja az elsőt?
- Valószínűleg.
- Nem akarok rinyálni, de már reggel is alig bírtam enni. Napközben meg csak csipegettem. Nem bírok másra koncentrálni. Annaira hihetetlen, hogy ma megtörténik.
- Látod, végül eljött a te nagy pillanatod is.
- Remélem. Kétszer lezuhanyoztam. Fogat mostam, még rágót sem felejtettem el bevenni. Nem szeretném elcseszni. Mindenképpen jó benyomást kell tennem.
- Arra nem árt ügyelni.
- Hű, még mindig tiszta ideg vagyok. Amikor elkezdődik, biztos adja magát a helyzet. Egyedül attól tartok, hogy hamar véget ér. Nem fogom tudni visszatartani magamat, pedig nagyon szeretném élvezni.
- Szerintem az elején senkinek sem megy tökéletesen. Biztos én is azért baltáztam el. Gyakorlással egyre jobb lesz.
- Persze. Istenem, bárcsak már ott tartanék! Olyan jó, hogy összeakadtunk és kölcsönösen támogatjuk egymást.
- Van nálad minden?

- Igen.
- Fontos a biztonság, kerülni kell a kockázatot. Ugye majd jelentkezel, ha végzel?
- Amint lehetőségem lesz rá.
- Aztán meséld el ám az egészet.
- Ennyire ráizgultál a szaftos részletekre?
- Ne is mondd. A teste valami lélegzetelállító. Szívesen lennék a helyedben. Csodás éjszaka elé nézel. Olyan szerencsés vagy, hogy össze tudtad hozni. Én is szeretném megtapasztalni, hogy milyen lehet.
- Nemsokára kerítünk neked is valakit. De most búcsúzom. Elvégre jelenésem lesz.
- Sok sikert. Majd gondolk rád! Ja, és boldog új évet!
- Kösz, neked is!

Bezárta az alkalmazást a telefonján, majd becsúsztotta zsebébe a készüléket. Jólesett neki ez a rövid csevej. Kinézett az ablakon és örömmel nyugtázta, hogy a nap lassan nyugovóra tér.

Soha életében nem érzett még ilyen könnyedséget. Mintha a világ minden terhe leperegne róla, csakis a tiszta, tökéletes célt hagyva maga után. Ma este végre eljön az a pillanat, amit annyi ideje dédelgetett magában. Elképzelte, megálmodta, újra és újra lejátszotta a fejében – és most, ezen az éjszakán, valósággá válik.

Mielőtt az új hajnal, az új hónap, az újesztendő beköszönt... meg fog ölni egy embert.

Egy

December 31.

Boldog új évet!

Pár perce még szállingózott a hó, mintha a tél csak óvatosan kopogtatott volna a város ajtaján. Mostanra azonban viharos erővel terített be mindent. A szél örvényeket kavart a nagyméretű háztömbök között, és láthatatlan kezek módjára játszadozott a fehér pelyhekkkel. Az autók szinte ki sem látszódtak a hirtelen rájuk szakadó fehér lepel alól. Az utcán járó emberek sáljukat szorosabbra tekerve próbáltak védekezni, de a metsző hideg és a szél kegyetlenül utat talált a rések között. Többen elkeseredetten húzódtak be a kapualjakba, ahol némán várták, hogy az ítéletidő végre alábbhagyjon.

Horváth Erika mindössze néhány pillanatot szentelt az ablakon túli kaotikus világnak. Az utóbbi évek enyhe teleihez képest szokatlannak tűnt a kinti kavalkád. Gyerekkora óta nem látott ennyi havat, de a csésze meleg tea, amit bal kezében szorongatott, sokkal jobban lekötötte, mint az időjárás. Jobb kezével közben szorgosan pötyögött a telefonján, Olyannyira belemerült a tevékenységébe, hogy az első csengésre fel sem figyelt. Letette mindkét tárgyat, majd elindult a bejárat felé.

– Áh, végre ideértél! Faszta időt hoztál – zsörtölődött hangosan, miközben karjait összefonta.

– Azt, hogy rohadjon meg! – fakadt ki az érkező. – Azt hittem, az agyam is elhagyom. Piszkosul rákezdet – veregette le magáról a maradék havat.

– Gyere be és szárítkozz meg. Csak egyedül jöttél? – fürkészte Erika a lépcsőházat.

– Persze. Vagy vártál még valakit?

– Nem, senkit. Gondolom, jól át is fagyta. Ne aggódj, itt hamar átmelegedhetsz.

Vendége belépett az előtérbe és felakasztotta a kabátját. A cipőjét igyekezett óvatosan levenni. Nem akart mindent összefröcskölteni a talpán olvadásnak indult hóval. Pár csepp azért jutott távolabbra is, de nem foglalkozott vele. A meleg ígérete most mindennél sürgetőbbnek tűnt.

– Kérsz egy teát? – érdeklődött Erika. – Most főztem magamnak.

– Milyen?

– Valami bio- és gyógyhatású mindenre kiváló féleség. A keresztanyám nem volt igazán kreatív karácsonykor, szóval ezzel lepett meg. Gondoltam kipróbálom. Annyira nem is rossz.

– Kösz, elfogadom.

– Rögtön hozom.

Kiment a konyhába és elővett egy újabb csészét a szekrényből.

– Cukrot, citromlevet vagy bármi mást kérsz bele?

– Nem, simán jó lesz.

Ültek egymással szemben és jóízűen kortyoltak a forró italból.

– Estére eláll?

– Aha. Az előbb néztem az időjárás-jelentést. Azt mondták, nemsokára csitul a hóvihár. Sőt még az ég is kitisztul.

– Hű, akkor jó hideg éjszakánk lesz.

– Kit izgat? Majd felfűtjük magunkat – kapott fel Erika egy vodkásüveget. – Te is hoztál valamit?

– Ja, egy kis páleszt. Van vagy hatvan fokos.

– Már alig várom – nyalta meg a szája szélét. – Pár korty után teljesen beindulok. Ha nem vigyázol, még a végén veled is kikezdek.

– Azt hittem, Karcsi jobban érdekel.

– Persze, de tudod, hogy van ez. Ha az ember elveszti a fejét, akkor sok minden megeshet – nézett rá pajkosan. – Meg ő olyan körülményes, szinte mindenben megsértődik. Veled mindig tök jókat tudunk dumálni.

– Hát... ha úgy alakul – és eléggé beüt a cucc –, talán én sem fogok nagyon tiltakozni. Amúgy sincs most senki komoly, szóval...

– Nagyon helyes. Elvégre itt az év vége. Ma bármi belefér. De az is lehet, hogy neked is szerencséd lesz. Van valaki kiszemelted?

– Van egy első évfolyamos lány, aki tetszik. Párszor beszéltünk az egyetemen, de ennyi.

– Akkor meg ne húzd az időt. Hajtsál rá.

– Jövőre megpróbálom. Mellesleg hol kezdünk?

– Ádám azt mondta, hogy azon az új helyen, ami nyáron nyílt a Kálvária sugárúton.

– Ott találkozunk a többiekkel?

– Elvileg. Próbáltam invitálni őket, hogy alapozhatnánk nálam, de ma délelőtt mindenki lemondta. Téged kivéve.

– Biztos nagyon be vannak zsongva a hely miatt. Talán már ott is vannak.

– Lehet. Állítólag Szeged legállatibb buliközpontja.

– Még nem voltam, de sokan dicsérik.

– Őszintén szólva, annyira nem érdekel. Inkább az éjfél várom a Széchenyi téren. Ha Karcsi addig nem csókol meg, akkor a himnusz után tuti rá fogom vetni magam.

– Hajrá!

– Ettől a francos teától tökre megéheztem, te nem? – kérdezte Erika, mialatt elindult a konyha felé.

– Nem, de te csak egyél nyugodtan.

A hűtőbe pillantva elkeseredetten állapította meg, hogy a délutánhoz képest nem történt változás a tartalmát illetően. Hiába járt lent pár órája, akkor mást kellett vennie – az ételről teljesen megfeledkezett.

Végül egy fél kígyóuborkát választott. Elővett egy kistányért, majd a fiókból kihúzott egy kést. Éppen szeletelni kezdett volna, amikor megrezdült a telefonja. Elmosolyodott az olvasottakon. Belesett a szobába és visszaírt pár sort.

– Jössz már? – kiáltották a nappaliból.

– Persze, csak volt egy kis dolgom – válaszolta és zsebre rakta a készüléket. – Nem gondoltad meg magad? Az uborka nagyon egészséges – mutatta fel.

– Nem, kösz.

Erika átsétált a kanapén túlra, és megállt az ablak előtt. Leszelt pár darabot az uborkából, majd lassan elrágcsálta őket, miközben a kinti

világot figyelte. Az utcai lámpák fényei csillogó fehérséggé varázsolták a hóval borított utcát.

– Azt hiszem ennyi volt.

– Micsoda? Mi volt ennyi? – nézett fel csodálkozóan a vendége.

– Vége a havazásnak – állapította meg örömmel.

– Remek – fújt egyet elégedetten. – Még egyszer nem akarnék olyan baszott nagy viharba menetelni.

– Ki mondta, hogy gyalogolunk? Arra vannak a taxik.

– Szerinted, azok el tudtak volna menni olyan időben? Idefelé jövet még a helyi járatos is meg kellett állnia, mert a kerekei beragadtak.

– Mindegy, most már minden klappol – bekapott egy újabb szem uborkát.

– Mikor akarsz indulni?

– Mondjuk fél óra múlva. Még van egy kis tennivalóm – felelte miközben a kést lóbálta a kezében.

– Tudod mit, meggondoltam magam. Mégis kérek egy szeletet. Vágnál nekem?

Várta a választ, de nem kapta meg. Csodálkozva pillantott hátra, majd hirtelen felsikoltott. A kés alig pár centiméterre suhant el az arca mellett.

– Megvesztél? – háborodott fel. – Mi a faszt csinálsz?

– Bocsi, bocsi! Gondoltam így viccesebb lesz.

A penge élén egy vastagabb uborka darab volt. A jópofának szánt mozdulat azonban távolról sem úgy sült el, ahogy Erika tervezte.

– Ne rinyálj már! Nem foglak szétszabdalni.

– Vidd a közelemből azt a rohadt kést! – kiáltotta hisztérikusan. – Nem hallod? Vidd innen!

– Egek, mennyire beszari vagy – hátrébb húzta a vágóeszközt, de továbbra is kínálóan tartotta előre a zöldségdarabot. – Vedd már le róla és tömd be vele a szád.

– Nem kell!

– Jaj, ne játszd az eszed! Edd már meg.

– Nem!

– Hát jó – Erika egészben befalta, majd elindult a konyha irányába.

– Ki is szúrhattad volna a szememet! – morgolódott tovább.

– Ugyan. Habár... az előbb még a nyakadat is könnyen elvághattam volna.

– Miért mondd ezt? – kérdezte döbbenten.

– Csak megjegyeztem – felelte miután lenyalta a pengén maradt uborkalevet. – Komolyan annyira felelőtlennek tartasz, hogy nem figyelek oda?

Erika visszatette a maradék zöldséget a hűtőbe és megengedte a mosogatóba a vizet.

– Nem szeretnék semmi koszosat hagyni újévre. Gyorsan elmosom ezeket.

– Ahogy akarod – érkezett a válasz a háta mögül.

– Már nem haragszol?

– Felejtsük el.

– Kösz. Ígérem, legközelebb kihagyom ezeket a hülye vicceket.

– Bocs, ha kicsit én is túlreagáltam.

– Még mindig a nyári dolgok miatt parázol ennyire?

– Te is paráztál. Meg szerintem mindenki a városban.

– Jó, talán egy kicsit, de már rég volt.

– Rég? Alig négy hónapja történt.

– Akkor nem olyan rég. Elismerem, amíg nem kapták el az Árnyat, féltem visszajönni Szegedre, de szerencsére tőle már nem kell tartanunk.

Válasz helyett csak bólintott, bár az arcáról még nem tűntek el teljesen a feszültség jelei.

– Figyu, ott az asztalon van egy csomag rágó – biccentett Erika az étkező felé. – Kapj be egyet! Addig sem agyalsz a késen, meg talán a sorozatgyilkosokon se.

– Ezt reklámozzák? Az „eldobod az agyadat tőle” cucc?

– Aha.

– Kösz, egyet elfogadok. Az előbbit meg felejtsük el.

– Igazad van – felelte boldogan. Utálta a feszültséget maga körül. Nehezebben járt tőle az agya.

– Kérdezhetek valamit?

– Hogyne – válaszolta Erika hátrapillantva.

– Szeretsz itt lakni?

– Mármint a lakásban, vagy a házban?

– Mindkettőben.

– Igen. Sokan nem kedvelik a tízemeletes tömböket, de nekem semmi bajom velük.

– A tetőtér sem zavar?

– Dehogy. Sőt megvan az a külön előnye, hogy fölöttem már senki sem zajong. Mellesleg ez a legszélső ház, egyben legszélső lakás a soron. Olyan, mintha lenne egy saját kis birodalmam, ahova senki sem láthat be. Itt azt csinálom, amit csak akarok – magyarázta Erika, miközben a kést a szárítóra helyezte.

– Hát igen... én is pontosan ezért választottalak téged!

– Micsoda? – pillantott hátra értetlenül. – Te meg miről...

Egy csípést érzett a nyakán. Először fel sem fogta mi az. Már emelte a kezét, mikor rájött, hogy képtelen rá. Az izmai leblokkoltak. Ami viszont rosszabb volt, nemcsak a karjaiban. A lábai sem reagáltak. Az egész teste megbolondult. Pár másodperc elteltével már a földön hevert.

– Így ni, most aztán tényleg kezdődhet a szilveszteri buli.

Erika remegő szemekkel nézte vendégét, aki egy elektromos sokkolót szorongatott a kezében. Már korántsem volt az a félénk természet, mint az iménti késes jelenetnél.

– Jó kis darab. Nálunk nem igazán engedélyezett a használata, pláne az erősebb variánsoknak, de jó pénzért bármi beszerezhető.

Otthagytta az alélt testű lányt és odalépett a kanapén hagyott táskájához. Felhúzott egy pár gumikesztyűt, majd elővett egy nagyobb méretű kalapácsot és egy ragtapaszt.

– Ezt most felhelyezem a szádra, nehogy felriassz nekem valakit. Félő, hogy nagyon hangos lennél, ha múlik az elektromos sokk hatása.

Erika tehetetlen volt. Az izmai még mindig bénán reagáltak minden kísérletre. Orrlyukain szakadozottan lélegzett. Így még kevesebb levegőhöz jutott, ami tovább növelte kétségbeesését.

Nem értette mi történik körülötte. Miért bántják? Miért akarnak ártani neki?

– Ahogy magad is megerősítetted az imént, remek helyen laksz. Szinte tálcán kínáltad nekem a lehetőséget.

Megkereste Erika telefonját, majd küldött egy üzenetet a barátainak, illetve a „nagy szerelmének”, Karcsinak. Mindenkit jól végig sértett, valamint jelezte, hogy még véletlenül sem velük szándékozik eltölteni a következő órákat. A saját telefonját már órákkal korábban repülőgép-üzemmódba kapcsolta, nehogy a cellainformációk később a bázisállomásokon lebuktassák.

Még hónapokkal ezelőtt vált a társaság tagjává. A taktikája rémesen egyszerű volt. Fokozatosan elszigetelte Erikát. Apróbb megjegyzések, rosszindulatú pletykák és ennyi elég volt, hogy ma este senki ne akarjon – rajta kívül – a lakására jönni. Jól kiismerte a haveri kört, és hamar megállapította, hogy meglehetősen önzők, maguknak valók, valamint eléggé sértődékenyek, így egészen biztosan nem fogják holnapig hiányolni. Talán még azután sem napokig.

Ennek végeztével odahajolt áldozatához és elkezdte levetkőztetni. Az elektromos sokk okozta görcsös állapot miatt nehezebb volt, mint gondolta, de végül megoldotta. Először a felsőjétől szabadította meg, majd a nadrág következett. Itt azonban nem hagyta abba. A melltartó is távozott egy határozott mozdulatot követően.

– Egész szép cickóid vannak. Pont kézbe illenek – érintette meg finoman a testrészeket. – Karcsi biztos szívesen játszott volna velük. Pech, hogy ez ma elmarad.

Megragadta a nőt és áthúzta a szoba másik felébe.

– Annyira naiv teremtés vagy, akárcsak a semmirekellő barátaid. Minden szót benyeltetek, amit mondtam. Hiba volt, hisz alig ismerjük egymást pár hónapja.

Előkerült egy kalapács. A talp részét lassan végighúzta Erika testén. Kicsit elidőzött a lábai között, majd megállapodott a bal térde fölött.

– Mindig kíváncsi voltam, hogy milyen hangot adhat.

Lecsapott a szerszámmal. Idegborzoló zajt keltett a fém és a csont találkozása. A nő teste beleremegett a fájdalomhullámba, ahogy a térdkalácsa szétzúzódott. Kínzója korántsem érte be ennyivel, újra lesújtott a biztos hatás érdekében.

A balt követte a jobb lábrész, majd az azonos oldali könyök, csukló és néhány ujj. Az áramütés hatása ugyan elmúlt, azonban a sérülések teljesen ellehetetlenítették a mozgását. Gyakorlatilag lebénult.

Olykor elvesztette az eszméletét, majd a kínzó fájdalomtól fulladozva magához tért. A falon hangosan kattogó díszes szerkezet jól látható maradt számára, így éber pillanataiban érzékelhette az elmúló percek. A mutatók mozgására próbált összpontosítani, nehogy teljesen fejet hajtson az örületnek.

A „vendége” ez idő alatt nem szólt hozzá. Érzelemmentes ábrázattal, némán meredt maga elé. Egyszerűbb lett volna egy eszelős örülni tartani, akiben elpattant valami, de hamar rájött, hogy teljesen másról van szó.

Hihetetlen, hogy ennyire félreismerte. Ez lenne az igazi énje? Jeges rémület futott végig a hátán, ahogy rápillantott. Volt valami abban a tekintetben. Valami... kérlelhetetlenség. Egy élő arc, legbelül mégis... mintha halott lenne. Semmi érzélem. Bevesz, begyűjt minden külső ingert, de nem ad ki semmit.

A szeme volt a legrosszabb. Állítólag a lélek tükre. De odabent nem lakozott, nem lakozhatott lélek. Csak valami irgalmatlan és elképzelhetetlen szörnyűség, ami nemsokára ismét rászabadul, hogy könyörtelen módon bevégezze, amit elkezdett.

Továbbra is csak bámult maga elé és méregette a fegyverre változtatott szerszámot.

– Nagyon meg kellett erőltetnem magamat, hogy ne végezzek veled azonnal – törte meg hirtelen a beálló csendet. – Annyira jó lett volna, de megfogadtam, türelmes leszek. Elvégre volt időm gyakorolni. Az életem egy bizonyos szakasza másról se szólt, csak tűrtem és tűrtem. Egészen ma estig. Most pedig... most végre szabadon tombolhatok.

Kitárta az erkélyajtót, majd a nemrég esett hóra ráfektette Erika testét. A vonszolás során úgy érezte széthasadnak a végtagjai. Ám a legrosszabb még hátra volt.

– Kiadtak egy figyelmeztetést, miszerint szilveszterkor mindenki fokozottan vigyázzon a szabadban tartózkodással. Állítólag mínusz tizenöt is lehet. Remélem, annyit minimum elér.

A nő testét durván szurkálta a fagyott hó. Alsóneműjét leszámítva semmi nem védte a tél kegyetlenségétől.

– Amúgy kösz az infót a lakótársadról. Még jó, hogy két napig nem jön haza. Lesz időd nyugodtan élvezni az újévet.

Erika könnyörgően nézett fel a könnyei tengerén keresztül. A ragasztószalag gondosan betapasztotta a száját, mindössze nyögésekkel adhatott jelzéseket.

– Feltételezem, most azt akarod kérni, hogy eresszelek el, vigyelek vissza a jó meleg lakásba és hívjak mentőt.

Kétségbeesett bólogatás volt a felelet.

– Nem tehetem – megsimogatta a nő fejét, akár egy anya a gyermekét.

– De ha vigasztal, ebben semmi személyes sincs. Egész egyszerűen nálad találtam meg a tökéletes körülményeket.

Kikémlelt az alant elterülő utcára. A forgalom gyakorlatilag megszűnt. Nem csoda, hisz mindjárt itt az idő. Egy határozott mozdulattal letépte a nő szájáról a szalagot és ellépett tőle.

– Boldog új évet! – mondta neki utoljára, majd visszazárta az erkélyajtót.

Erikának ez az egy lehetősége maradt. Képtelen volt felülni, de talán még párat kiálthat. Ha szerencséje van, meghallja valaki. Beszívta a levegőt, de szemei azon nyomban kikerekedtek. Nem bírt hangot kiadni.

A hideg hatására a légzőszerve majdnem feladta az első kísérletet követően. Szabályosan égette a tüdejét. Könnyei kezdtek ráfagyni az arcára, feladni azonban nem szándékozott. Élni akart. Minden erejét összeszedte. A fájdalommal és a kinnal nem törődve elordította magát.

Keservesen visszhangzott a lakótömbök között. Egy utolsó segélykérés.

Épen maradt kezével verte az erkély üvegét. Erőtlenül és kétségbeesetten, de határozottan folytatta. Az év bármely napján jó eséllyel felfigyelt volna rá valaki.

Csak ma nem.

Mindezzel egy időben más hangok is életre keltek. Sokkal hangosabbak és tartalmasabbak. Kürtök, petárdák és tűzijátékok adtak tudtára a világnak: itt az újesztendő.

Pont egy éve ő is vidáman szórta mindenfelé a pirotechnika teremtményeit. Nem érdekelte hány ember vagy éppen állat – legyen az házi vagy vadon élő – rémül meg tőle, hogy akár a halálba rohanjon. Középiskolásként még néhány macskát is alaposan

megrémített velük, mikor próbálta eltalálni őket. Sosem volt értük lelkipurdalása.

Egyszerűen élvezte és éppen ezért hamar ráeszmélt, hogy az örömujjongások ilyen mérvű túláradásában senkit sem érdekel a szenvedése. Az égen felcsillanó fények megannyi színben kápráztatták el az embereket. Erika is látott párat, agya azonban nem bírta feldolgozni. Tudta, hogy perzselő forróságot árasztanak. Mindennél jobban vágyott a bennük rejlő melegre, de messze voltak.

Elérhetetlenül messze.

Az utolsó esélye is elszállt. A távolban fellobbanó fények még tükröződtek a szemében, mikor odabent már csak üresség honolt. Reményvesztett üresség. A lelke feladta a küzdelmet.

A végtagjaiba nyilalló fájdalom fokozatosan elhalványult. Alig érzett valamit. Még néhány kurjantás hallatszott, mikor mellkasa utoljára felemelkedett. Egy végső párafelhő hagyta el ajkait.

Mindössze egyetlen szempár volt tanúja haláltusájának. A meggondolatlanul beengedett vendége már elrakta a korábban használt csészét és a rágót, nehogy itt maradjon az ujjlenyomata.

Nagyon büszke volt magára, minden tökéletesen sikerült. Már csak egy apróságot kellett elhelyeznie és távozhatott is.

Határtalan boldogság járta át, hisz minden tökéletesen alakult. Csodás évnek nézett elébe.

Kettő

Január 18.

Elhanyagolt barátok

– Tessék, itt is vannak az italok! – helyezte Tasnádi Nándor a poharakat az asztalra, majd beült boksza Nopcsa Nimród, Lambrecht Félix és annak barátnője, Fodor Beáta mellé. Körülöttük dübörgött a zene, ennek ellenére sikerült jó sarkot választaniuk, így üvöltözés nélkül beszélgethettek.

– Kösz, de legközelebb hagyhatnád, hogy mi fizessünk. Ez már a harmadik kör, amit te állsz – jegyezte meg Félix miközben átkarolta barátnőjét.

– Ugyan már, ne foglalkozz vele! – legyintett lazán. – Amúgy is én javasoltam, hogy jöjünk ide, szóval ne törődj vele. És ez rátok is vonatkozik – pillantott a többiekre, egy széles mosollyal.

– Hékás, nekem semmi gondom vele – emelte fel Nimród a kezét védekezően. – Felőlem bármikor lehetsz az este mecénása. Nem mintha rád lennék szorulva, de jó magyar emberhez méltón szeretem a potyát.

– Csak erre az egyre érvényes az ajánlatom, úgyhogy élvezd ki.

– Rendben, de legközelebb még visszakapod – fenyegette meg mosolyogva Beáta.

– Majd meglátjuk.

– Az istenért, ne szájaljunk már annyit! Még felmelegszik az értékes nedű – méltatlankodott Nimród. – Akkor még egyszer, a sikeres vizsgákra! – koccintotta poharát a két biológushallgatóéval.

– Ügyesek vagytok. Hamar letudtátok őket – dicsérte meg mindhármut Beáta.

– Ugyan, sima menet volt – vontta meg a vállát Nándi. – A kedvesed még hamarabb is végezhetett volna, de neki mindenképpen ki kellett utaznia Bécsbe arra az őslényes kiállításra.

– Azért ti sem vagytok könnyű esetek. Legalábbis, ha hinni lehet annak, amit néha mesél rólatok.

– Miért is lennének? – értett egyet Nimród. – De azért egy dolgot szögezzünk le: az elismerés csak kettőnknek jár. Valakinek ugyanis még hátra van egy vizsgálója – biccentett fejével Nándi felé.

– Akadj már le rólam. A szakmaiakon túl vagyok. Ez mindössze egy szabadon választható.

– Na persze. Ahhoz képest úgy készültél rá, mintha az életed múlna rajta. Én tuti nem jártam volna be mindre. Csak te vagy ilyen megszállott.

– Engem érdekelt.

Nándi már megszokta csoporttársa élcélődéseit. Nimród kiváló eszű, de néha elviselhetetlenül nagyképű alak volt. Szerette éreztetni – ha másért nem is, a többiek bosszantására –, hogy nála nincs jobb, se ügyesebb a világon. Mindezekről eltekintve Nándi sokra tartotta, mert mindig számíthatott rá és a szakmai dolgokban valóban párját ritkította a tudása.

– Milyen kurzusról van szó? – kérdezte érdeklődve Beáta.

– Elsősegély. Sokkal részletesebb, mint amit a jogosítvány megszerzésénél tanítanak – magyarázta Nándi. – És ami igazán tetszik benne, hogy nagy hangsúlyt fektetnek a gyakorlati részre. – Jól tetted, hogy ezt választottad. Nem is értem, Nimród miért nézi le. Azon mindenki csak túl akar esni. Sosem veszik komolyan. De miért végzel vele ilyen későn? Nem volt korábbra időpont?

– Áh, dehogy! – vágott közbe Nimród, mielőtt Nándi megszólalhatott volna. – Az a helyzet, a mi derék Nándorunk az elmúlt fél évben – az életmentősi mellett – belekezdett egy egészen újfajta elfoglaltságba. Ez annyira lekötötte, hogy minden másnál előbbre helyezte. Még nálunk is.

– Na, és mi az?

– Képzeld a fejébe vette, hogy kitanul valamilyen önvédelmi küzdősportot. Vagy harcművészetet? Sose tudom melyiket csinálod.

– Egyáltalán van különbség? – kérdezte Beáta. – Hisz végső soron mindegyik arról szól, hogyan csapj le másokat, nem?

– Azért nem egészen. A küzdő- és önvédelmi sportok a hatékony támadásra, valamint védekezésre okítanak. Győzd le az ellenfeled és

kész. Lényegében ennyi a fő szabály. Mindezt persze, ha sportpályán történik, akkor a megfelelő szabályok betartása mellett.

– És a harcművészetek?

– Ott az egyén szellemi oldala kerül előtérbe. Sokkal spirituálisabb megközelítés. Ahogy a neve is sugallja, művészet. Nemcsak a nyers erőről és technikákról szól, hanem egy életmódról, egy filozófiáról, amely az önismeretre, az önfegyelemre és...

– Jesszusom! – csattant fel Nimród. – Egy egyszerű választ kértünk, nem kiselőadást. Amúgy is az legtöbbször Félix reszortja, szóval ne vedd el tőle a rivaldafényt. Tehát, melyiket űzöd?

– Ebből is egy kicsit, meg abból is egy kicsit – felelte Nándi mosolyogva.

– Ja, mint a Hyppolitban a férj – kontrázott Nimród kaján vigyorral.

– Mondjuk neked jobb az alakod. Majdnem olyan jó, mint nekem.

– Kösz!

– Ez mind szép és jó, sőt továbbmegyek nagyon állati, csak ennek hála a szorgalmi időszakban alig jutott ránk idő. Nyár végén még csak-csak összefutottunk, azóta viszont mást se csinálsz, mint ezekre a nyamvadt verekedős órákra jársz. Ha meg véletlenül nem ott vagy, akkor elmész egyedül edzeni.

– Ezért is javasoltam a ma estét. Engem ugyanúgy bánt, hogy nem jártunk össze gyakrabban, de nem akarom hanyagolni a testmozgást. Nekem ez most tényleg fontos.

– Miért kezdtél bele? – érdeklődött tovább Beáta.

– Félix nem mesélte?

– Nem.

– Hát... – sóhajtott Nándi, egy pillanatra elgondolkodva. – A tavaly történetek után határoztam el, hogy azon a területen is szerzek némi tapasztalatot.

Már várta, mikor került szóba a holtágas téma az est folyamán, de nem kívánta nagyon erőltetni.

– Magad miatt? Szeretnél erősebb lenni?

– Részben, de van más oka is. Sajnos többször kerültem olyan helyzetbe, mikor úgy éreztem, teljesen tehetetlen vagyok. Számos veszélyes alakkal keveredtem összetűzésbe és egyszerűen elegem lett a kiszolgáltatottságból. És ha a sors mindezt még azzal is tetézné,

hogy a barátaimat fenyegetik... – tartott egy rövid szünetet, majd komoly hangon folytatta. – Akkor szeretnék teljesen felkészülten szembenézni a veszéllyel.

– Hű, ez nem semmi – biccentett elismerően.

– Arról nem beszélve, milyen formás izomzata lett tőle – méltatta Nimród barátját. – Remek parti lenne bár...

– Hé, ezt most fejezd be! Ma este nem...

– Ne nyavalyogjál már! Jó lenne végre összeszedni magad és keríteni egy csajt. Annyi mászkál itt belőlük, mint égen a csillag.

– A magánéletemről le lehet szállni!

– Nézd ott azt a szőkét! – mutatott egy kisebb társaságra nem messze tőlük. – Alig feltűnően pislantgat errefelé. Azt bármibe le merném fogadni, hogy nem engem és nem is Félixet sasolja. Persze reméljük nem is Beát.

– Pontosan tudom, hogy engem lesett.

– Na, te is kiszúrtad? Ezek szerint mégsem reménytelen a helyzet.

– Még tavaly próbált velem interjút készíteni. Természetesen egy sima beszélgetésnek indult az egész. Nagyon kedves és megnyerő volt. Úgy tűnt valóban érdekli a kutatómunkám. Egész jól elcsevegtünk, aztán fél óra elteltével rákanyarodtunk a nyáron történetekre.

– Na, hadd találjam ki a folytatást! Berágtál, elkezdte idiótán viselkedni, aztán leráztad.

– Igen.

– Istenem, de válogatós vagy! – rázta fejét Nimród elégedetlenül. – Pár apróságért cserébe biztos megdönthetted volna.

– Mióta lettél te ekkora szakértő?

– Mindig is az voltam.

– Mindegy. Nem igazán érdekelt a dolog. Az efféle nőktől távol akarom tartani magam.

– Komolyan nem hiszlek el. Most úgy nagyon őszintén, mennyi nőt fektettél le az elmúlt félévben? Gondolom egyet sem. Mióta Helgával szakítottatok, mintha nem is érdekelnének a csajok. Nem a testedet kéne erősítened, hanem végre kezelésbe kéne venni a dákódat, és azon a fronton gyúrni. Kit érdekel miért közeledik. Marha dögös a

csaj. Nekem ilyen hírem lenne – még ha kicsit kétes is – csak szedném fel egyiket a másik után.

– Csakhogy neked egészen más híred van.

– Akkor legalább felhívhatnád azt a Kamilla nevű lányt, akiről már meséltél.

– Vele csak barátok vagyunk, semmi több.

– Persze! Tudod kinek meséld be! Egyszer láttam, amikor összefutottatok. Szabályosan a nyakadba ugrott. Ne mondd már, hogy nincs odáig érted. Szerintem ezer örömmel elmenne veled bárhova.

– Lehet, de én nem úgy tekintek rá. Inkább olyan, mintha a húgom lenne.

– Egy nagyon lelkes testvér – piszkálódott tovább Nimród.

– Csak hálás, ennyi az egész. Egyszer kisegítettem azóta meg jóban vagyunk – remélte ennyivel lezárhatja a magánéletéről szóló beszélgetést. Amit viszont már csak magában tett hozzá, az volt, hogy az „egyszer kisegítettem” mögött egy rémálomba illő emberrablás és egy elképesztően veszélyes szökés rejtőzött. Olyasmi, amit senkinek nem szeretett volna részletezni, főleg nem egy ilyen könnyed estén.

De hiába próbált nyugodtnak tűnni, érezte, hogy Nimród szavai valahol mélyen betaláltak. Ha egészen őszinte akart lenni magával, már nagyon zavarta az egyedüllét. Az elmúlt évben mindkét barátjára rátalált a szerelem, és fájt neki, hogy ő egyedül maradt. A magány időnként nyomasztóan rátelepedett, mintha csak egy láthatatlan súly lenne a vállán.

Nimród a nyári gyakorlata során, egy dunai hajóúton – ahol a szakdolgozatához végezte a kutatásokat – ismerkedett meg Telkes Csillával, aki a debreceni egyetemről érkezett oda. Mondhatni, két vízi bolond akadt egymás horgára. Alig telt el néhány nap, és a közös munka, valamint a véget nem érő beszélgetések gyorsan közelebb hozták őket egymáshoz. Nem is csoda, hogy hamar összegabalyodtak. Bár jelenleg még távkapcsolatban élnek, úgy tűnt, a köztük lévő kötelék elég erős ahhoz, hogy átívelje a több száz kilométeres távolságot.

Félixet sem kerülte el Ámor nyila. Beáta valósággal csodálta a fiatal hallgató eszességét. Félix intellektuális képességei a

természettudomány bármely ágában megállták a helyüket – szinte már félelmetesen sokoldalú volt –, mégis, szerény természete miatt ezt sosem érezte másokkal. Mindhárman kiváló koponyák voltak, de Félix elméleti tudása kiemelkedett közülük. Ahelyett azonban, hogy intellektusát valamilyen az emberiség fejlődését közvetlenül szolgáló területen kamatoztatta volna, például új gyógyszerek vagy orvosi áttörések kutatásában, Félix megmaradt gyerekkori szenvedélyénél: az őslényeknél.

Nándi nem szívesen vallotta be magának, de érzett némi irigységet barátai boldogsága iránt. Persze őszintén örült Félix és Nimród sikereinek, mégis, valahol mélyen ott lappangott benne a lelkében tátongó úr érzése.

Pár alkalommal ő is tett kísérletet arra, hogy közelebb kerüljön valakihez, de valahogy mindig előjött az a bizonyos múltbéli eset. Volt, aki csak a szenzációt látta benne. Azt hitte, hogy ha vele randizik – netán a barátnőjének vallhatja magát –, akkor a reflektorfényből ő is részesülhet és egy csapásra híressé válhatna. Ezek az élmények annyira kiábrándították, hogy egy idő után beleunt az ismerkedésbe. Mostanra azonban kezdett belefáradni ebbe az életmódba.

– Akkor neked nem lehet könnyű a párkeresés – jegyezte meg Beáta együttérzően. – Feltételezem, nem csak a nők ismernek fel... azzal kapcsolatban, hanem mások is.

– Mondjuk úgy, hogy időnként még mindig kapok furcsa pillantásokat, amikor néhányan a semmiből ráeszmélnek, ki is vagyok valójában.

– Gyakran faggatnak, vagy állítanak meg az utcán?

– Kezdetben többször előfordult. Mára viszont alig érdeklek bárkit. Ez a csoda nem három napig tartott, de szép lassan elmúlt az emberek érdeklődése.

Nándit végül egyáltalán nem zavarta, hogy szóba került a téma. Talán a barátai miatt érezte így, talán azért, mert már rég megszokta, hogy a neve óhatatlanul is összeforrt a tavalyi nyár eseményeivel.

Ő és az Árny.

A hazai történelem egyik legkegyetlenebb sorozatgyilkosa. A név, amely egész Szegedet rettegésben tartotta.

Nándi mindössze a szakdolgozatához végzett kutatásokat az Árnyas holtágaknál amikor akarátán kívül belekeveredett az ügybe. Végül sikerült elkapni az elkövetőt, de a mai napig kevesen ismerték a teljes igazságot a kilétéről és az indítékairól. A rendőrség még az egyetemen is titokban intézte a nyomozást. Mire elkezdődött a szorgalmi időszak, minden visszacsöppent a régi kerékvágásba. A hallgatók gyakorlatilag semmit sem tudtak. A lényeg titokban maradt.

A számos eltitkolt részlet, valamint az a tény, hogy a rendőrség soha nem nyilatkozott Nándi pontos szerepéről az elkövető kézre kerítésében, kétes hírnevet hozott neki. Ő maga sem árult el semmit, hisz megállapodott a hatósággal. Így viszont csak további találgatásoknak adott lehetőséget. Valakinek a szemében hős volt, de nem egy ember alkotott róla kifejezetten negatív vagy legalábbis ellenszenves képet. Felröppentek olyan pletykák is, miszerint köze lehetett a bűnesetekhez, és vádalkut kötött a hatóságokkal. Egyesek még azt is terjesztették, hogy az Árnyat csak azért kapták el, mert Nándi – mint a gyilkos segédje – információkat adott ki cserébe azért, hogy szabadon távozhasson. Nándi csak legyintett ezekre az értelmetlen összeesküvés-elméletekre, de azért örült volna, ha lassan mindenki elfelejti a „nyári kalandját.”

A barátai azonban mindvégig rendesen viselkedte vele. Soha nem faggatták a történeteikről, és egyszer sem tettek szemrehányást, amiért nem avathatta be őket. Megértették, hogy vannak dolgok, amikről nem beszélhet – vagy talán nem is akar. Nimród és Félix egyszerűen elfogadták, hogy Nándi életének ez a része olyan titok, amelyet nem oszthat meg senkivel. Azt viszont nem tudta magában tartani, hogy milyen óriási segítséget jelentett a Nimród által kölcsönadott cápa fog nyaklanc.

– Ugye szaktanácsadóként segítetted a rendőrséget? – szakította ki Beáta kérdése Nándit a gondolataiból.

– Igen.

– Amikor befejeződött a nyomozás, nem hívtak beszélgetős műsorokba? Biztosan sokan szerették volna megismerni az eseményeket a te szemszögedből is.

– Hogyne. Több helyről is megkerestek. Tévébe, rádióba hívtak, még podcastet is akartak velem készíteni. Néhány újság azt ígérte, hogy címlapon hozzák le a történetemet.

– És?

– Nem mentem sehova, nem beszéltem senkinek semmiről. Valószínűleg ezért adok okot találgatásokra. Néha hallom is, amikor a hátam mögött pusmognak. Félve kérdezik egymást: ő is benne volt? Persze a józanabbak nem ülnek fel az ilyen fantazmagóriáknak. Ahogy a kedves barátaim sem.

– Még szép! – csattant fel Nimród.

– Jártál az összes tetthelyen? – faggatta tovább Beáta.

– Igen. Mindet láttam.

– Nem viseltek meg? Vagy amikor vége lett az egésznek, nem voltak visszatérő rémálmaid?

– Néha, de nem viseltek meg. Hamar elkezdtem az edzéseket, és annyira komolyan vettem – ahogy Nimród említette az imént –, hogy időm sem maradt máson kattogni.

– Az jó. Amúgy milyenek voltak a helyszínek? Mármint, hogy kell elképzelni egy...

– Hé, elég lesz! – szólt közbe Félix, szokatlanul élesen, miközben az asztalra tette a poharát. – Nem azért jöttünk, hogy erről beszéljünk. Kötve hinném, hogy Nándi bármit megosztana veled. Nekünk sem mondhatott semmit. Ja, és nem szeretném, ha előhozakodnál azzal a...

– Rendben, nyugi – szakította félbe Beáta barátját, majd csitítólag ráhelyezte a mutatóujját a kedvese ajkára. – Nem akartam faggatni... mármint nem erről – tette hozzá gyorsan. – Valójában arról az újabb ügyről akartam kérdezni – bökte ki végül. Nimród ennek hallatán azonnal felkapta a fejét. Mindannyian hallottak a szilveszterkor történt gyilkosságról – ha máshol nem, hát a hírekben –, de a vizsgák és egyéb elfoglaltságaik miatt eddig egyikük sem hozta fel a témát.

– Mi a véleményed róla?

– Kicsim, kérlek! Ne...

– Semmi gond. Sejttem miről van szó. Az elmúlt héten is megtaláltak páran a kérdéseikkel.

– Na, ismét te lettél a helyi celebritás? – élcelődött Nimród.

– Akartam venni egy rejtvényújságot. Az eladó előkotort a pult mögül egy napilapot és elém tolta az erről szóló cikket. Szinte rám förmedve vallatott, hogy szerintem ki és miért tette? Elvégre nekem tudnom kéne, hisz „ilyen ügyekkel foglalkozom.” Alig tudtam meggyőzni, hogy csak egy mezei hallgató vagyok. Utána hasonló eset történt az egyik kisboltban, meg néhány járókelővel. Ja és a postás is elkapott egyszer.

– Már csak a rendőr, a villanyszerelő, a szomszéd, a gázos és a díjbeszedő hiányzott – tette hozzá Félix vidáman.

– Idővel azok is sorra kerülhetnek. Mindenesetre sokat nem segíthettem nekik.

– Képzeld, az én kis zsenikém ismerte a lányt – lepte meg Beáta kijelentésével a másik két srácot. – Persze csak látásból. Abban az épületben volt PhD-s, ahol Félix témavezetője is dolgozik. A lakótársa szintén ott melózik és mesélt pár érdekességet, amit az újságok nem említettek.

– Drágám, elég lesz! Nem hiszem...

– Kíváncsiak vagytok rá? – kérdezte Beáta.

Úgy tűnt, a lány módfelett szeretett ezekkel az esetekkel foglalkozni és beszélgetni róluk.

– Naná! – vágta rá Nimród.

– Hm, szépen eltitkoltad. Csak nem engem akartál kímélni? – kérdezte Nándi sóhajtván, miközben a szemeit forgatta. – Féltél, hogy megfertőznéd az ártatlan lelkemet? – gúnyolódott tovább.

– Nem szerettem volna, ha ezen kattogsz. A vizsgák fontosabbak voltak. Meg... ez egy csúnya történet. Szóval...

– Kétlem, hogy meg tudnál rémíteni. Persze próbálkozni lehet.

– Mit olvastatok erről az egészről?

– Találtak egy halálra fagyott nőt egy tízemeletes legfelső emeletének erkélyén – darálta Nimród. – A végtagjait eltörték, így nem tudott elmenekülni a hideg elől. Gyakorlatilag megfagyott.

– Nagyjából ez a lényeg. Erika lakótársa két nappal később talált rá. A legborzalmasabb az egészben, hogy már fél napja visszaérkezett a lakásba, de nem is sejtette, mi történt a barátnőjével. Kicsit később ki akart menni letakarítani a frissen esett havat az erkélyről, és ekkor bukkant rá.

– Azt a kurva! – kapta kezét a szája elé Nimród.

– Tegnapelőtt jött be először dolgozni – folytatta Félix. – Úgy hitte a munka majd segít elterelni a gondolatait, de hamar kiderült, hogy ez bizony kevés lesz. Akkor fakadt ki és mesélt el mindent. Később kiderült, hogy Erika telefonjáról aznap este több üzenetet is küldtek, amelyekben lemondta az összes programját. Vagyis ez egy előre eltervezett gyilkosság volt. Valaki alaposan készült rá. Persze a tettest azóta sem kapták el.

Ahogy végzett a meséléssel, hárman az egykori szaktanácsadó felé fordultak. Bevallani egyikük sem merte volna, de roppantul érdekelte őket a véleménye. Hiszen egyedül neki voltak ezen a téren tapasztalatai.

– Kíváncsiak vagytok, mit gondolok? – kérdezte Nándi hátradőlve. Egy pillanatig elidőzött a tekintete a többieken, majd nemes egyszerűséggel kijelentette: – Ügyes.

A rövid válasz szinte megdermesztette a levegőt.

– Ne haragudjatok az érzéketlenségemért, de ez az igazság. Roppant leleményesen véghezvitt bűntény volt. Tökéletesen kiválasztott helyszín és időpont. Arról nem is beszélve, hogy az időjárás is a kezére játszott.

– Micsoda egy rohadék! – hördült föl Beáta. – Hogy képes valaki ilyen kegyetlenül elbánni egy emberrel? Ráadásul a lakótársa totál kész lehet idegileg. Csoda, ha nem bolondul meg. Szerinted ez is olyan lesz, mint múltkor? Hasonló tragédiák következnek?

Nándi nem válaszolt azonnal. Kortyolt egy nagyot, mielőtt felelt volna. Végig kellett gondolnia a hallottakat.

– Figyelj – szólalt meg végül, óvatosan megválogatva a szavait. – Ez nem ilyen egyszerű. Idehaza nagyon ritkák a sorozatgyilkosságok. Pláne az olyanok, mint amiket a hollywoodi filmekben láthatsz. A tavalyi sok szempontból kirívó és egyedi volt. Ez a mostani eset valóban borzalmas, de szerintem egyszeri alkalomról van szó. Simán lehet személyes bosszú. Egy kiakadt szerető vagy féltékeny barát. Lehet, hihetetlenül hangzik, de néha megesik az ilyen. Az esetek döntő többségében – bármilyen szörnyű is az elkövetés módja – valamelyik hozzátartozó a tettes. Őszintén remélem, hogy itt vége

szakad az egésznek. Mondjuk a legjobb az lett volna, ha el se kezdődik.

– Na, jó! Mára elég a lehangoló témákból! Beszéljünk másról! – igyekezett Félix új irányba terelni a beszélgetést. – Mesélhetnél arról a helyről, ahol nyáron megnyílik az a kutatóállomás.

– Miről beszéltek? – kapta fel a fejét Beáta.

– Egy szellemvárosról – mosolygott Nándi. – Nem messze a Balatontól, északi irányban, egy Tikkasz nevű helység mellett.

– Totál igazatok van, ez sokkal vidámabb téma, mint az előző – sóhajtott fel Nimród.

– Mi az a szellemváros? Valami kísértetjárta hely? – kérdezgette tovább Beáta.

– Nem egészen, de lehet, hogy egy-két kósza lélek tényleg kóborol a falak között. Valójában olyan elhagyatott helyekről van szó, ahol a házak, gyárak, laktanyák vagy akár egész falvak és városok már üresen állnak. Az épületek még megvannak, de konganak az ürességtől. Senki sem lakik bennük.

– És hol vannak ilyenek?

– Ott van például a zirci gyereküdülő, ami évek óta teljesen elhagyatott. Vagy Veszprém közelében Kis-Moszkva, ami egy titkos katonai bázis volt. És persze Szentkirályszabadja, ami talán a legérdekesebb mind közül.

– Miért?

– Nos, Szentkirályszabadja különleges, mert van ott egy még ma is működő reptér – magyarázta Nándi. – De ami igazán lenyűgöző, az a mellette található egykori szovjet laktanya. Komplet többemeletes lakóházak maradtak hátra, mintha csak egy kisvárost hagytak volna magára. És nem csak lakóházakról van szó. Volt saját boltjuk, mozijuk, sőt, még iskolájuk is. Ezek az épületek még mindig ott állnak, persze elég romos állapotban.

– Elképesztő! – mondta Beáta, elkerekedett szemekkel. – El tudom képzelni, mennyire hátborzongató lehet ott mászkálni.

– Az is – bólintott Nándi. – Nemrég egy barátommal ellátogattunk oda. A lakóházak némelyikébe még be lehetett menni, és találtunk régi szovjet plakátokat, meg néhány megfakult dokumentumot is. Olyan érzés volt, mintha egy időgéppel visszautaztunk volna.

– Ki az a barát, csak nem Endre? – kérdezte hirtelen Nimród.

– De, ő volt.

A nyomozó nevének hallatán Nándit megrohanták az emlékek. Kubacska Endre kérte fel, hogy segítsen a rendőrség nyomozásában és az ügy megoldása közben szoros barátság alakult ki köztük. Végül otthagyták a hatóság kötelékét és magánnyomozóként folytatta életét – immár Győrben. Ettől függetlenül tartották a kapcsolatot és amikor idejük engedte, néha személyesen is találkoztak.

– Bő egy hónapja ellátogatottunk oda. Hát mit mondjak... így télen elképesztően borongós és hátborzongató hely. Majdnem olyan, mint Csernobil vagy Pripjatj.

– Juj, ez nagyon rémesen hangzik – bújt közelebb Beáta barátjához. – Még jó, hogy távol esnek a városoktól.

– Ami azt illeti, nem minden esetben – Nándinak sikerült a kijelentésével tovább fokoznia a lány rémületét. – A pécsi magasház például egészen a bontásáig közvetlenül a belváros mellett magasodott. Egy huszonöt emeletes panelmonstrum volt. Alig tizenhárom évig laktak benne, aztán évtizedekig üresen kísértett, mielőtt eltüntették.

– Ennyire beleástad magad a témába? – nézett rá furcsállóan Félix. A csapatukban általában ő szolgáltatta a tartalmas információkat. Nem volt hozzászokva a szerepek felcserélődéséhez.

– Ismersz, nem? Mellesleg Pécs környékén több minden található. Ott van az István-akna, az egykori bányatelep vagy a Mecseki Parkerdőben a vidámpark.

– Nem is gondolná az ember, mennyi hátborzongató hely van a közelében – rázta meg Beáta magát egy pillanatra, ahogy a hideg végigfutott a hátán. – És a tiéd is ilyen?

– Az állítólag egykor laktanya és fegyverraktár volt. Néhány lakóház is tartozott hozzá. A rendszerváltás után a legtöbb hasonló helyet viszonylag gyorsan kiürítették, de ezt szinte rekordidő alatt hagyták el.

– És miért akarsz odamenni?

– Nemrég kitalálták a fejesek, hogy remek kutatóközpont nyílhatna a helyén. Hatalmas erdő veszi körül, valamint egy tó is található mellette, ám nem ez a lényeg. Bár még nem bizonyították teljesen,

elképzелhető, hogy valamikor sugárzást kibocsátó tárgyakat tároltak ott.

– Mármint atombombát? – hüledezett Beáta.

– Akkor már inkább rakétát, illetve csak a tölteteket, de ezek csupán találgatások. Állítólag Kis-Moszkvában városban valóban őriztek ilyeneket, de itt mindössze szóbeszéd szintjén emlegették. A lényeg, hogy valami volt ott, ami nyomot hagyhatott az élővilágban. Talán a helytelen raktározás miatt, talán más okból kifolyólag.

– Akkor még most is radioaktív a hely?

– Nem. Megmérték, és nem mutattak ki veszélyes szintű sugárzást a környéken. Különben a közelébe sem mehetnénk.

– Miért pont azon a helyen kell kutatni?

– Az egész úgy indult, hogy tavaly ősszel kiírtak egy európai uniós pályázatot erre a projektre. A szegedi egyetem nyerte meg. Az egyik tanár javasolta, hogy az én nevem is kerüljön rá a listára, mert szerintem sokat nyomna a latban.

– Milyen listára?

– Összeállítottak egy névsort – bár még nem véglegeset –, hogy kikből álljon a kutatócsapat. A holtágnál végzett korábbi vizsgálódásaim miatt úgy vélték, remek jelölt lennék. Azt mondták, már van tapasztalatom az ilyen rejtélyes, elhagyatott helyek feltérképezésében.

– És te akartál csatlakozni, vagy rákényszerítettek?

– Dehogyan kényszerítettek! – hördült fel Nándi. – Csak felkértek, de szívesen jelentkeztem volna magamtól is. Több kar együttműködésében végezzük majd a munkát. Az egész projektet pedig az teszi igazán érdekessé, hogy külön kikötötték: hallgatókat is be kell vonni, nem csak diplomásokat.

– Ti ketten nem akartatok menni? – nézett Beáta a barátjára, majd Nimródra.

– Nekik megvan a szokásos gyakorlati helyük – felelte helyettük Nándi. – Félix a földet túrja kövületekért, Nimród meg hajókázik a Dunán. Mondjuk, egyszer összehozhatnánk valami közös projektet.

– Én már felajánlottam, hogy gyere el egy ásatásra – Félix ezúttal sem mulasztotta el meginvitálni barátját a nyári elfoglaltságának színterére.

– Amint teljesül az alkunk, már ott is vagyok – felelte Nándi elégedetten, egyben utalt a fogadalmára, amit feltételként szabott erre az esetre.

– Ha már szóba hoztad, ő is itt van – bökött Nimród a fejével a tömeg felé.

– Nem számít – vont a vállát Nándi, látszólag közömbösen.

– Kiről beszéltek? – vont össze a szemöldökét Beáta.

– Csak az egyik kevésbé kedvelt csoporttársunkról, Mácsai Biankáról. Nándi nagy kegyesen megígérte, hogy amint eljegyzi, rá egy hétre meglátogat engem az ásatáson. De mivel ennek az esélye gyakorlatilag a nullával egyenlő, aligha lesz belőle valami.

– Ahogy mondd – nyugtázta elégedetten. Nándi igyekezett rendkívül semleges arcot vágni Bianka nevének felemlítésekor. Volt ugyanis egy olyan mélyen őrzött titka, amit még soha senkivel nem osztott meg.

– Na, nekem már porzik a torkom a sok beszédétől. Hozok egy vizet. Ti kértek valamit?

– Elég volt, köszö.

– Nekünk is egyelőre – tette hozzá Félix.

– Azt hiszem megfeküdt a gyomrom ez a szellemhistória. Felkeresem a női szakaszt – kelt fel Beáta a bokszból.

– Azért nem vagy semmi kicsim. A szilveszteri büntényt lazán végighallgattad, ettől meg teljesen kikészültél.

– Én már csak ilyen vagyok, de ezért szeretsz, nem? – válasza azonban nem várt, hanem helyette szájon csókolta Félixet.

Nándi feltápáskodva az asztaltól a pult felé vette az irányt. Ahogy az este átcsapott éjszakába, a tömeg is ezzel arányosan növekedett.

Ma különösen sokan jöttek el ebbe a Kálvária sugárúti klubba. Elvégre ez volt az első újévi buli, amit kimondottan a vizsgaidőszak enyhítésére szerveztek. A hely még tavaly nyáron nyílt, és Nándi tisztán emlékezett arra a napra. Akkor azt tervezte, hogy ő is ott lesz a nyitóesten, de az Árny tevékenysége csúnyán keresztülhúzta a számításait. Azóta csak halogatta az idejövételt, mindig akadt valami más. Most, fél évvel később, végre sikerült eljutnia ide. Ismerősei számtalanszor dicsérték a helyet, így elhatározta, hogy elhívja barátait és velük együtt fedezi fel a klubot.

Nagy nehézségek árán átjutott az embertömegben, mikor a szeme sarkából felfigyelt egy négyes lánycsapatra. Ismerte mindet, a szaktársai voltak. Közülük azonban csak egyiküknek igyekezett kerülni a tekintetét, ami úgy tűnt, sikerül is. Talán Bianka ezúttal nem akart semmilyen balhét.

– Egy mentes vizet kérnék! – szólította meg a pultban álló fiatal srácot.

– Nekem is egy olyan lenne! – érkezett a kérés Nándi mellől. Bianka állt mellette.

Ennyit az észrevétlenségről.

Nem szólt hozzá, még csak rá sem nézett. Ez is egyfajta jelzése volt az utálatnak, amit iránta táplált és amit Nándi meg is értett.

Sosem voltak jó viszonyban egymással. A tavalyi nyomozás során azonban úgy tűnt, mintha engedne a jég. Nándi véletlenül megtalálta csoporttársa elveszett nyakláncát, Bianka pedig kisegítette egy fontos fényképpel, amivel előbbre lendítették a rendőrség munkáját. Kicsit később még az egyetem büféjénél is egész emberi hangon beszélgettek.

Aztán elszabadult a pokol.

Nándi kis időre elrohant, majd mikor visszatért az épület előterében sosem látott mértékben megalázta és a világon mindennek elhordta Biankát. Szörnyű tettének az okát azóta is homály fedte szinte mindenki előtt. A rendőrség az aznap történeteket nagy körültekintéssel, titkosítva kezelte. Nándi sem vallotta be senkinek, miért is tette, amit tett.

A hallgatása azonban súlyos következményekkel járt. Bianka szívből meggyűlölte. Hiába kért tőle bocsánatot, elfogadható magyarázat híján egy gonosz és aljas alaknak tartotta. A korábbi vitáik ellenére ő már egyáltalán nem viseltetett ellenségesen a lánnyal szemben. Sőt! Egészen másfajta érzések munkálkodtak benne, amit igyekezett mélyen elrejteni. Részben ezért sem ment neki az ismerkedés

Mindenesetre megértette a haragját, de egyelőre nem fedhetett fel semmit arról a bizonyos napról. Cserébe eltúrta a szitokáradatokat és gúnyos megjegyzéseket, amiket egyfajta bosszúból számos alkalommal megkapott. Nándi azonban megfogadta, hogy nem vág

vissza – és be is tartotta. Mindennek hála több kényes helyzetbe is került az elmúlt hónapokban, de igyekezett hamar túllépni rajtuk.

– Bia, jössz már? – kérdezte az egyik barátnője. – Hé, figyúzzatok, a fatökű áll mellette. Ma este lehet, hogy békén kéne hagynod a sztárbiológust, nehogy sírás legyen a vége! – tette hozzá nevetve.

Nándi hosszan szívtá be a levegőt. A magában tett megállapodása szerint csak Biankával szemben volt visszafogott. A társaság többi tagja azonban nem tartozott ebbe a körbe – velük szemben már nem kellett ilyen türelmesnek lennie.

– Ne aggódj miattam csillagvirágom – pillantott hátra. – Legfeljebb a szájszagod csalhatna könnyeket a szemembe.

A megjegyzése célba talált – talán túlságosan is. Bianka állítólagos barátnői harsány nevetésben törtek ki, még maga Bianka is akaratlanul elmosolyodott egy pillanatra.

A lány feje paprikavörös lett a sértéstől, de mire válaszolhatott volna, Nándi már elfordult. Figyelmét teljesen lefoglalta a pultos, aki egy rossz hírrel várta.

– Bocsi, csak egy víz maradt – mondta a srác, közömbösen váltogatva a pillantását Nándi és Bianka között. – Meccseljétek le. Nekem mindegy, ki viszi, csak ne balhézzatok.

A lányok már alig várták, hogy milyen jelenet keveredik ebből, de csalódniuk kellett.

– Az övé – ragadta meg Nándi az üveget, majd odacsúsztatta Biankának. – Mellesleg, nagyon csinos a ruhád – tette hozzá váratlanul, őszinte hangon. – Remekül áll rajtad.

Bianka meglepetten nézett fel rá, de Nándi nem várta meg a reakcióját. Azonnal sarkon fordult, és visszaindult a bokszukhoz. Nem láthatta a lány csodálkozó tekintetét, pedig nagyon kíváncsi lett volna rá.

– Megint beszólt az a kis... – kezdte Nimród, ahogy Nándi visszaült.

– Hé! – állította le Nándi egy határozott kézmozdulattal. – Nem mondott semmit. Csak a barátnője próbált kekeckedni, de otthagytam őket.

– Egyszerűen nem fér a fejembe, mi a faszért nem állsz ki magadért, ha Bianka szívatni kezd? Nemrég simán lerendezted a hisztijeit, de a holtágas ügyed óta totál mebuggyantál. Azt sem engedted meg, hogy

mi rosszat mondjunk róla. Még a védelmedre sem kelhetünk, mert egyből ránk förmedsz.

– Csak nem belezúgtál? – kérdezte Félix.

– Jesszus, dehogy! – tagadta határozottan. – Egyszerűen elegendem van az értelmetlen szócséplésekből. Ez minden.

Erősen gyanította, hogy barátait nem győzte meg a válasza, de nem firtatták tovább a témát. Valami más keltette fel a figyelmüket. Beáta kezdett kiabálni az egyik kicsit sem szomjas alakkal.

– Eressz el, te vadbarom!

– Ne kérsd már magad, csak egy körre maradj – húzta vissza a férfi, egy erőltetett vigyorral az arcán. – Tudom, hogy nem vagy idevaló, de megígérem, nem szólok róla senkinek. Na, gyere! Csak egy kicsit az ölembe.

Ezúttal erősebben rántotta magához, és másik kezével a blúza alá nyúlt.

– Rohadt disznó! – üvöltötte Beáta, majd felkapta a fickó poharát, és annak tartalmát egyenesen az arcába borította. Amint enyhült a fogás, azonnal távozott.

– Te hülye kurva! Ezt még megkeserülöd! – ordította utána a férfi, miközben törölgette az arcát.

Félix már készült nekimenni a részeg alaknak, de Beáta végül épségben visszatért. Magabiztosan rendezte le a tagot, ám látszott rajta, hogy kicsit megviselte az eset.

– Jól vagy kicsim?

– Persze, de... szóval nem lenne baj, ha most inkább mennénk?

– Persze, semmi akadály – felelte Nándi. – Ne haragudj ezért! Ha csak sejtem, milyen idióták járnak ide, akkor nem is javaslom ezt a helyet.

– Ne foglalkozz vele, nem a te hibád.

Felvették a kabátjaikat és elindultak a kijárat felé.

Bárkit érhet kellemetlenség egy részeg embertől, de Beátát leginkább a férfi megjegyzése bántotta, amely a „nem idevalóságát” emelte ki. Még mindig akadtak olyan szűklátókörű emberek, akik elavult értékítéletekkel kérkedtek, és látványosan kritizálták azokat, akiket maguk alattinak tartottak.

Ez az esemény hallgatóknak volt meghirdetve, de tulajdonképpen bárki részt vehetett rajta. Az a félkegyelmű tisztában volt vele, hogy Beáta nem a vizsgaidőszak során felgyülemlett gőzt akarja kiereszteni. Neki nem lehettek ilyen gondjai, hiszen nem volt az egyetem hallgatója.

Egyiké sem.

Csak kevesen tudták róla, hogy még érettségije sincs. Két évvel idősebb volt Félixnél, de sohasem szégyellte az okmány hiányát. Tervei szerint nemsokára le fogja tenni levelezőn, és megvolt rá az oka, hogy miért nem jutott el idáig korábban.

Az anyja egyedül nevelte a húgával. Beáta még csak tizenhét éves volt, amikor elveszítette az édesanyját, és ketten maradtak a testvérével. Hogy eltartsák magukat, dolgozni kezdett, miközben a húga egy évre állami gondozásba került. Amint nagykorú lett, Beáta mindent megtett, hogy kivegye onnan. Több munkahelyen is megfordult, míg végül az egyetemi könyvtárban kötött ki.

Nemcsak az őt molesztáló férfi, hanem mások is gyakran láthatták a kölcsönző pult mögött. A munkatársai között akadtak olyanok, akik lenézték és pletykákat terjesztettek róla. Azt híresztelték, hogy aluliskolázott, és csak sajnálatból vették fel. A pletykák gyorsan terjedtek, de senki sem beszélt arról, hogy Beáta valójában kiváló munkaerő volt. A kollégái rosszallása nem abból fakadt, hogy valóban alkalmatlannak tartották volna, hanem éppen ellenkezőleg: Beáta munkamorálja és teljesítménye miatt a főnökség tőlük is hasonló szintet kezdett elvárni. Ezért inkább megpróbálták aláásni a hírnevét.

Félix is a könyvtárban ismerkedett meg vele. Kezdetben sokan ferde szemmel néztek a zseninek is titulált srácra, amiért ezt a lányt választotta. Őt azonban hidegen hagyták a megjegyzések. Megingathatatlan szeretettel vonzódott Beátához. Egy pillanatig sem nézte le. Épp ellenkezőleg: csodálta, hogy annyi megpróbáltatás után is milyen kitartóan és ügyesen vette az élet akadályait.

Akadtak azonban olyanok, akik túl sokra tartották magukat ahhoz, hogy egy alacsonyabb végzettségű emberrel közös levegőt szívjanak – különösen akkor, ha az illető nem volt hajlandó az ő kis játékaik részesévé válni. Akik megszokták, hogy nekik minden is jár, és ezért

nem túrték sem az elutasítást, sem azt, hogy valaki akár csak egy pillanatra is aláássa a felsőbbrendűségük illúzióját.

– Srácok! – szólt Félix az előttük haladó barátaihoz, miután kiléptek az épületből. – Menjetek csak előre, mindjárt utolérünk titeket.

Beátának szüksége volt néhány pillanatra, hogy megnyugodjon. Ahogy elindultak, odabújt Félixhez, és halkán pityeregni kezdett. A fiú szorosan átölelte, és halkán suttogott valamit, amit csak Beáta hallhatott.

Nándi még mindig hibásnak érezte magát a történetek miatt. Komótosan ballagott Nimróddal az oldalán. Nem szóltak egymáshoz

Átmentek a villamossíneken és beértek a Kálvária tér kis parkjába. A levegő hűvös volt, de nem csípős; az éjszakát a tél frissessége járta át. Néhány lépéssel később elhaladt mellettük egy különleges villamos. Az egész kékes fényárban úszott. Három hét telt el karácsony óta, de még mindig akadt néhány emlékeztető az ünnepi hangulatra.

Szegednek megvolt az a különleges tulajdonsága, hogy szinte lehetetlen volt eldönteni, melyik évszakban mutatja a legszebb arcát. Mindegyikben egyedi szépségeket lehetett felfedezni. Ez a télre ugyanúgy érvényes volt. A fényvillamosok, a Tisza Lajos körúton, a Kárász utcán vagy éppen a Széchenyi téren felvillanó díszkivilágítás, a dóm két tornya között szálló hullócsillag olyan látványt nyújtottak, amely még a legfásultabb járókelőket is elbűvölte.

Nándi pár másodpercre bele is feledkezett a villamos látványába, majd hátrapillantott és örömmel konstataálta, hogy Félix hamar lelket vert a barátnőjébe. Úgy tűnt, a világ rendje helyreállt.

Ahogy tovább sétáltak, Nándi és Nimród előtt feltűnt annak a négyfős lánycsapatnak két tagja, akikkel odabent már összeakadtak. Bianka és az egyik barátnője voltak. Amint észrevették Nándit és társait, láthatóan gyorsítottak a lépteiken.

– Ne! – egy rémisztő sikoly törte meg az éjszaka egyhangúságát. Nándi hátrakapta a fejét és egy pillanatra elhűlt a látottaktól.

Nándi megpördült, és a következő pillanatban megfagyott benne a vér. Beáta a földön térdelt, Félix pedig mozdulatlanul hevert mellette a betonon. Mögöttük három alak magasodott – pontosan az a társaság, amelyik nemrég olyan bicskanyitogatóan viselkedett a

klubban. A szájhős egy vastag, letört faágot szorongatott a kezében. Nyilvánvalóan azzal mérte az ütést.

Nándi azonnal megfordult és rohanni kezdett, Nimród szorosan a sarkában. Az üvöltésre Biankáék is megtorpantak. Pár másodpercig hezitáltak, de végül győzött a jobbik énjük, és ők is visszafordultak.

– Mit tettetek, ti állatok?! – sikoltotta Beáta. A keze vöröslött a vértől, ahogy zokogva próbálta megemelni Félix fejét. – Megöltétek! Megöltétek, ti nyomorultak!

A lány hisztérikus vádja egy pillanatra még a támadókat is kizökkentette a fölényes szerepükből. A gyilkosság nem játék. Azért sok évet adnak. Nagyon sokat.

Beáta váratlanul felpattant és nekik akart esni, amikor Nándi határozottan megragadta a karját és visszahúzta.

– Maradj mellette! – szavait szándékosan lassan és tagoltan kimondva, hogy áttörje a lány pánikrohamát. – Nem halt meg, hallod? Lélegzik! Tedd az ujjad az orra elé, érezni fogod.

Beáta reszketve, könnyeit nyelve engedelmeskedett. Amikor megérezte a bőréhez érő gyenge, meleg levegőáramlást, a mellkasára nehezedő mázsás súly kissé engedett. Él. Még él.

– A fejbőr sérülései mindig brutálisan véreznek, azért tűnik ilyen szörnyűnek – magyarázta Nándi, miközben a tekintetével már a három srácot pásztázta. – Ne mozgasd a nyakát! Szoríts rá egy zsebkendőt vagy valami ruhadarabot közvetlenül a sebre! Tartsd nyomva tiszta erőből, amíg a mentő megérkezik. Mindössze elájult a traumától.

– Hé, Zsolti! Ez nem az a hülyegyerek, akit tavaly mutogattak a hírekben? – bökött Nándi felé a banda egyik tagja. – Tudod, amelyik részt vett abban a nyomozásban.

– Igazad van. Most már megismerem a randa pofáját. Talán kicsit ki kéne csipkéznünk. Meg is érdemelné, pláne, ha ennek a nagyszájú ribancnak a haverja – emelte fel fenyegetően az ágot.

Nándi egy pillanatra sem hátrált meg. Arcán nyoma sem volt félelemnek. Túlerő ide vagy oda, náluk sokkal keményebb alakokkal is szembenézett már. Nem hiába edzett annyit az elmúlt hónapokban.